

men tot de eenheid des geloofs. De grote behoefte van de gemeente in haar staat van onvolmaaktheid is Gods gelegenheid, om de gaven van de Geest te manifesteren."

James White vervolgde:

"Het woord moet voorop staan, en het oog van de gemeente moet er op gericht zijn, als de maatstaf waarnaar ze moet wandelen, als de fontein van wijsheid, vanwaar ze de plicht kan leren om 'alle goede werk te verrichten.' Maar wanneer een deel van de gemeente afdwaalt van de waarheden van de Bijbel, en zwak wordt en ziekelijk, en de kudde verstrooid wordt, zodat het nodig schijnt voor God om de gaven des Geestes te gebruiken ten einde te verbeteren, te doen herleven, en de dwalenden te genezen, moeten we Hem Zijn werk laten doen. Meer nog, we moeten Hem bidden om te werken, en ernstig smeken dat Hij moge werken door de kracht van de Geest, om de verstrooide schapen terug te leiden naar Zijn kudde." *Review and Herald*, 21 April 1851.

Mevrouw White en de Bijbel

Terwijl ze verwees naar haar geschriften en naar de gave die ze uitoefende, verklaarde mevrouw White dat „de getuigenissen van de Geest van God gegeven zijn om de mens te leiden naar Zijn Woord." 1 *Sel. Messages*, blz. 46. Opnieuw schreef ze aangaande de verhouding van haar boeken ten opzichte van de Bijbel: „Het woord van God bezit overtalrijke beginselen voor de vorming van juiste levensgewoonten, en de getuigenissen, in het algemeen en persoonlijk, zijn er op berekend hun aandacht meer in het bijzonder op deze beginselen te vestigen." 2 *Schatkamer*, blz. 295.

Mevrouw White was een voorvechtster van de Schrift als het Boek, dat het laatste woord heeft in leerstellige vragen. Ze protesteerde tegen hen, die beweerden dat haar geschriften een toevoeging waren aan de Bijbel. Ze hield de Bijbel hoog als het Woord van God. Ze zei: „Ik aanvaard de Bijbel precies zoals deze is, namelijk het geïnspireerde Woord. Ik geloof dit Boek in zijn geheel." 1 *Sel. Messages*, blz. 17.

Aan enkelen, die het woord van God becritiseerden, en

twijfelden aan de waarde ervan, schreef ze: „Broeders, houd u vast aan de Bijbel, zoals deze is, en stop met uw kritiek omtrent zijn betrouwbaarheid, en gehoorzaam het Woord, en niet één van u zal verloren gaan . . .

We zijn God dankbaar dat de Bijbel zowel voor de arme, als voor de rijke gegeven is. Hij is geschikt voor alle tijden en alle klassen." Id. blz. 18.

De geschriften van zuster White zijn als een microscoop gericht op het geopende Boek van God. Ze zijn niet bedoeld een verandering aan te brengen in dit Woord, maar het te verheerlijken, en nieuwe schoonheden te openbaren, die het sterfelijk oog onmogelijk zou kunnen ontdekken zonder hulp.

De boeken van Ellen G. White zijn vergeleken met een telescoop, die het gezicht op Gods plannen, zoals deze in Zijn Woord geopenbaard worden, sterk vergroot. Een telescoop plaatst niet meer sterren aan de hemel, maar helpt ons alleen om de sterren, die er reeds zijn, duidelijker te zien.

De Bijbel als voornaamste autoriteit

G. I. Butler, die gedurende 12 jaar voorzitter van de Generale Conferentie was ten tijde van het leven van Ellen White, drukte dit geloof van de Adventisten zeer juist uit in de volgende bewoording:

„Inplaats van deze visioenen boven of naast de Schrift te plaatsen als een andere maatstaf . . . geloven we dat niemand de Bijbel kan aanvaarden, en zijn uitspraken toepassen zonder deze gezichten te aanvaarden als van God afkomstig. De Bijbel is de voornaamste autoriteit in het bepalen van deze, zowel als van andere zaken. Wanneer er staat om ‚de geesten te beproeven‘, ‚alle dingen te beproeven, en het goede te behouden‘, zijn we verplicht dit te doen. We bemerken als we dit doen, dat deze visioenen in volkomen overeenstemming zijn met de Schriften." *Review and Herald*, 9 juni 1874, blz. 202.

Het argument wordt gebruikt: „Voor mij is de Bijbel voldoende; iets anders heb ik niet nodig." Het is waar dat de Bijbel Gods waarheid bevat. Maar denk na over de bijbelse leer betreffende de profetische gave in de ge-